

opmærksomme paa, er, at disse Bestemmelser ikke skulle søges overholdte gennem Fabriktilsynets Virksomhed, men ved det lokale Politi. Det vilde altsaa kræve, at det lokale Politi var i Stand til at opretholde disse Bestemmelser. Da jeg nu er overbevist om, at hverken det første, andet, tredje eller fjerde af disse Vilkaar er til Stede paa et eneste Punkt med Hensyn til Landbruget, er jeg ogsaa overbevist om, at den Mulighed, at man vil drage Landbruget ind under disse kommunale Vedtægtsbestemmelser, er saa fjern, at man med fuldkommen Sindsro kan se bort derfra. Lad os tage et Eksempel. Jeg kunde ganske vist tænke mig, at det i de i Kjøbenhavn indlemmede Distrikter, netop fordi der findes saa mange Børn samlede der i tæt bebyggede Egne, var muligt at organisere et Korps af Børn til visse Formaal, som man maaske ved en udvidet Fortolkning vilde kalde Landbrugsarbejde, Markarbejde, idet man rev dem bort fra Skolebænken til et saadant Arbejde, og naar man organiserede det paa en saadan Maade som i industrielle Virksomheder, saa kunde jeg tænke mig, at man vilde kræve Bestemmelsen anvendt. De store Byer have jo tilstrækkelige Kræfter til at faa Bestemmelsen overholdt. Men det er min Tro, at man ikke vil være saa ufornuftig at prøve paa at bringe det til Anvendelse andetsteds. Men naar det er saadan, at den Mulighed er saa fjerntliggende, som jeg har sagt, vil jeg paa ny gøre opmærksom paa det ganske overordentlig betænkelige ved at undtage særlig ogsaa Landbruget fra de Virksomheder, om hvilke kommunale Vedtægter kunne træffes. Jeg henviser paa ny til det særlig odiøse, der er ved at gøre dette, til den Mistanke, man udsætter sig for, at man alligevel ikke har rent Brød i Posen, en Mistanke, hvorved man vil give Stof til Agitation, som, saavidt jeg tør bedømme Forholdene, med god Grund og fuldkommen god Samvittighed fra vore Landbo-repræsentanters Side for to Aar siden blev betegnet som hvilende paa et usandt Grundlag, hvis Folketinget nu ved en udtrykkelig Beslutning ogsaa spontant undtog disse Virksomheder, Landbrug, Fiskeri, Skovbrug og Havebrug.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) kom jo ligesom den ærede Indenrigsminister til at støtte Oppositionen mod § 7 i dens nuværende Skikkelse. Dette gælder særlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds, idet han for det første tillagde

Bestemmelsen meget ringe Betydning og overhovedet havde visse Betænkeligheder med Hensyn til den og erklærede at være gaaet med til den for Enighedens Skyld. Naar det ærede Medlem sagde, at han ikke bryder sig om, at en saadan Bestemmelse findes andetsteds, saa siger jeg for mit Vedkommende, at jeg har ikke en saadan Selvtillid. Jeg er meget tilbøjelig til at tage noget Hensyn til, hvorledes man lovgiver andre Steder, og det forekommer mig, at vi, der jo dog ere som Børn at regne i Sammenligning med de store Industrielandene med Hensyn til industrielle Virksomheder, kunne have meget gode Grunde til at tage Lære deraf. Naar den ærede Minister nu sagde, at man ikke havde en saadan Bestemmelse i Frankrig, idet den havde fremkaldt Strid mellem lad os sige Folketing og Landsting, og man derfor til sidst var bleven enig om, for at gennemføre Loven, at stryge den paagældende Paragraf, saa er det rigtigt nok. Men paa den Kongres, der holdtes i Paris i Sommeren 1900, blev det med meget stor Energi fremhævet fra fransk Side, at dette var et af de Punkter, paa hvilket man allerførst vilde give sig til at reformere den i 1900 vedtagne Lov. Det var et Punkt, paa hvilket den franske Lovgivning trængte allermost til at reformeres. Overhovedet skulde jeg være meget tilbøjelig til at tro, at naar det drejer sig om Folkeformerelse, Børneopdragelse, Børneopfostring o. s. v., vil Frankrig ikke være det Land, fra hvilket de germanske Lande ville søge deres Forbilleder. Det er rigtigt nok, hvad den ærede Minister siger, i det mindste er jeg i Øjeblikket ikke i Stand til at modbevise ham, at vor Lovgivning vilde komme til at indtage en noget ekceptionel Stilling, naar den havde denne Barselparagraf uden i øvrigt at indføre nogen anden Kvindebeskyttelse. Nu indføre vi jo først Kvindebeskyttelse, og vi bevare Kvindebeskyttelsen i Loven, som jeg gjorde opmærksom paa i Fredags, nemlig i § 6, som giver Ministeren Ret til at indføre en Maksimalarbejdsdag for voksne Kvinder i visse farlige Erhverv. Men endvidere hvis Bestemmelsen i § 7 er rigtig, forekommer det mig ikke, at Ministerens Indvending bør forhindre os i at vedtage denne Bestemmelse, og jeg tror, den er rigtig. Man siger, det er en ligegyldig Bestemmelse, en akademisk Bestemmelse, og man henviser til — det var særlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds, der gjorde det — at det kan ikke nytte noget, at man udsteder